ROMAN

ÇÖL DENİZ

Hz. Hatice

SİBEL ERASLAN

TEMAS

ÇÖL/DENİZ
Hz. Hatice
Sibel Eraslan

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 2166
Roman Dizisi | 99

EDİTÖR
Neval Akbıyık

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

HA-MİM HATTI
İsmet Gülnihal

1. BASKI
Eylül 2009, İstanbul

28. BASKI
Mayıs 2019, İstanbul

ISBN
ISBN 978-605-114-091-9
9 786051 140919

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 10766

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GİRİZGÂH...

Zamanın henüz hiçbir kum saatinde veya takvim yaprağı üzerinde işlemediği günlerin de evvelinde…

O, Var'dı…

O, Evvel'di…

O, Allah'tı…

Gizli bir hazineydi. Bilinmekliği istedi. Bu isteğinden, Söz'ünü kılmaya karar verdi.

Söz, O'ndan sadır oldu.

Önce Söz düştü yola…

"Kûn" dedi. Oldu her şey bir anda.

Kalem'se yolcuların ikincisiydi…Kalemin kaderi yazmaktan geçince, Söz'ün anlattıkları Kader oldu tüm diğer yolculara.

Bir aynada kendini seyreder gibi, aşkından var etti Sevgilisi'ni…

Tüm diğer var kılınanlar; tarih ve gelecek dediğimiz şey, bildiklerimiz ve bilmediklerimiz, iyilikler ve kötülükler, bu aşk aynasını biraz daha parlatmak içindi sadece… Aşk aynasının parlamada kemale erdiği yüz; Hz.Muhammed'in(sav) yüzüydü.

Allah'ın aşk mührü, Hatem'iydi o…

Allah ona "Habibim", "Sevgilim" dedi.

Açık haberlerini ve örtük rumuzlarını, Sevgilisi'ne bildirmişti ki o; son habercisiydi Allah'ın…

İlk insanla en son doğacak çocuk arasında tüm gelip de geçecekler, Sevgilisi'nin okuduğu son mektubun etrafında toparlanacaklardı.

Sevgilisi'nin okuduğu mektubun ismi: Kur'an'dı… Toplayan, toparlayan, birleştiren…

Evvelden Ahire Söz…

Evvelahir Söz…

Son Elçi; ahitliydi, bağlıydı, sözlüydü…

Habibini çok seven Zat, onu dünyanın en güzel evine bağışlayabilirdi ancak.

O'nun evi Vahyin Evi'ydi.

Söz'ün evinde oturmalıydı Son Elçi.

Ve Rabbi ona kadını, güzel kokuyu ve göz nuru namazı sevdirendi…

Sevdirilen ilk kadının ismiyse Hatice'ydi.

Hatice tıpkı vahiy gibi, ona verilen, sunulan, nasip kılınan bir nimetti.

Hatice'nin sımsıcak kalbinde yatıştıracaktı coşkun gönlünü Allah'ın Sevgilisi…

Hatice, tekvin kokusuydu. Son Elçi ki İnsan-ı Kamil'dir, onu kuşatıp saracak, merhametle bağrına basacak eller onundu. Hem anne hem dişiydi Hatice. Çevresinde iyiliğe dair her ne var ise doğurmuş, gayretli bir kadındı. Allah'ın kendi Sevgilisini, ellerine emanet ettiği bir büyüteçti Hatice…

Hatice'nin kalbi Resul'ün eviydi.

Hatice'nin kalbi onun için giysiydi, libastı…

Sığınaktı Hatice Sevgilisi'ne, onun güvenli limanıydı.

Hatice'nin kalbi, Allah'ın, Sevgilisi için yar kıldığı bir mekandı…

Hatice, aşkın hem imkanı hem de mekanı olacaktı Elçi için…

Allah'ın Sevgilisi, Hatice'nin yürek evinde iskan olacaktı…

Allah, Sevgilisi'ne bir kadını, Hatice'yi ev kılmıştı…

Meleğin getirdiği vahiy, Sevgili'yi Hatice'nin örtüsüne koşturmuştu…

"Beni örtünüz… Beni örtünüz…"

O, vahyin evi olan kadındı…

O, vahyin örtüsü olan kadındı…

O, Sevgili'yi yatıştırıp üstünü örtendi…

Hatice, Libas-ı Hatem'di.

Allah'ın Mührü'ne Giysi olmuş kadın …

Elçi'yi yatıştıran ve destekleyen, Hatice isimli bir kadındı…

Resulullah'ın(sav) Eşi, Evi, Sığınağı…

Sevgi öğretisindeki ilk basamaktı kadını, Elçi için…

Hatice, kadın ve anneydi.
Hatice, muharrik güç ve doğurganlık demekti…

Hatice, eller demek…
Eylem ve eylemek demek…
Hatice, alınteri, sabır, aşk ve gayret…

Allah'ın Sevgilisi için dünyada var kıldığı cennet,
Aşk aynasının pırıltısı,
Aşk denizinin kabı,
Kandil için billurdan fanus,
Tertemiz suyu tutan kristal bir kadeh,
Bebeğe sımsıcak kucak,
Nehire yatak,
Resme çerçeve,
Sırta giyilecek elbise,
Keskin kılıca kın,
Kıymetli bir kitabın altın varaklı cildi,
Ser verip sır vermeyen bir eldiven,
Şifalı bir sargı,
Her yanı kaplayan bir yaygı,
Ruh üşümesini durduracak, açıkta bırakmayan mükemmel bir örtü...

Hatice kadın,
Hatice kısasa kısas,
Bedene beden, tene ten,
Ruha ruh,
Gönüle gönül…

Hatice yeryüzünde aşkın mihrakı…

Allah'ın Sevgilisine yar kıldığı sevgili…

Bir gün gözleri bulutlanarak etrafındakilere şöyle demişti Son Elçi:

"Allah bana Hatice'den daha hayırlı bir kadın vermemiştir. İnsanlar bana inanmazken, o inanmıştı…

Herkes beni yalanlarken, o beni kabul etmişti…

İnsanlar benden kaçarken, o beni varı yoğu ile desteklemişti…

Ve…

Allah bana, başka kadınlardan değil, Hatice'den evlat ihsan etmişti."

MUKADDİME

Şehir, yüzü duvaklı bir gelin gibi sabırla bekler sizi. Şayet izin verirseniz hayatını anlatabilmek için...

Tıpkı insanlar gibi, her şehrin bir kaderi, bir alınyazısı vardır.

Kundak bebeklerinin yüzünde nasıl ki atalarının parmak izleri parıldarsa… Günün birinde, kefenini açmaya cesaret edeceğiniz kederli kentin, dünyaya indirildiği ilk güne dair kadim hikayesini, orada, o şehrin solgun ve ölgün yüzünde, dolanırken bulursunuz…

Allah, gökleri ve yerleri altı günde yaratmıştır. Şehirlerin sırası ise elbette ki bundan çok sonrasına denk gelir...

Esatir derler adına, aslında eski bir hayat öyküsüdür.

Hikaye, şehrin ruhuna dair bir fısıltı olarak, hikmetli kıssalar halinde asırlar boyunca anlatılageldiğinden, günün birinde kıyameti kopacak olsa da o kentin, hatırası hep yaşayacaktır.

Çünkü öyküsü, o şehrin ruhudur ve ruh elbette ölümsüzdür.

Sonsuzdur.

Bebeğin kundağı veya şehrin kefeni, hiç fark etmez, her ikisi de duvaktır kıssa dinleyicisine… Her duvağın altında bir gelin saklıdır.

"Şehirlerin Annesi" olan Mekke'nin duvağını kaldırdığınızdaysa, orada bir kadını, esmer yüzlü büyük anneniz Hacer'i, küçük bebeği İsmail için su ararken koşuşturduğu Safa ve Merve adlı iki tepe arasında mekik dokurken görürsünüz. Ki bu koşu; yazılmakta olan bu kitabın kahramanı Hatice isimli fazilet sahibi diğer kadının kaderine dair duvağı kaldırmakla eşdeğerdir…

Mekke'nin kaderi bu iki kadının, bu iki büyükannenin kaderi gibidir…

Mekke'nin iki dağı; Safa ile Merve nasıl ki işaretler taşımaktaysa Rablerinden, Hacer ve Hatice isimlerini taşıyan bu iki kadın da dünya döndükçe Mekke'nin iki sarsılmaz dağı gibi duracaklardır...

BABİL

Efsanevi Babil Sarayı yıkılıncaya kadar insanların meleklerden kalma kadim bir dili konuştuğunu anlatır eski masallar.

Derken ne olmuşsa olmuş, insanlar kibre kapılmış, açgözlü, gururlu, birbirinin zenginliğine haset eden, zekasından başka hiçbir şeye güvenmeyecek kadar gururlu, şehvette doyumsuz ve her türlü iştaha obur, yardımlaşma konusunda tembel ve birbirilerine karşı oldukça hoyrat bir hale gelmişlerdi… On günah ve yedi büyük kusur, onların şiarıydı... Sanatta ve özellikle mimarideki maharet o kadar ilerlemişti ki; göklere meydan okuyacak kadar…

Sadece bir koyağının yüksekliği neredeyse yüz metreyi bulan devasa bir Kule Saraydı Babil… Bulutlar arasında kaybolmuş uçlarında, bir türlü sonu gelmeyen yeni inşaatlarla onu yükseltmeye çalışan zavallı mimar, dülger ve yol işçilerinin çıkardığı çekiç ve kazma seslerinden şehrin kıyametinin koptuğu fark edilememişti bile en son gün gelip çattığında…

Babil'e görkemin unutturucu gücü hakimdi. Gövdesini yivler halindeki tüm gök kulesi boyunca sarmal yokuşlarla dolananlar, zamanın nasıl geçtiğini fark edemez; hatta bazen bu eşsiz

şehrin yollarına çıkmış olmanın esrikliği ile şaşırıp kalmış bir kısım seyyahlar, Babil'in asma bahçeleri arasında bir ömür tüketir, bellerini büker, ihtiyarlayıp, nereye varacaklarını unutmuş bir halde ruhlarını teslim ediverirlerdi…

Spiral şeklinde göklere kadar kıvrımlar halinde ilerleyen yolları altındandı Babil'in. Yol kenarlarındaki mazgalları gümüşten, balkon denizlikleri zümrüttendi. Her katta baş döndürücü güzellikte işveyle boy atmış asma ve enginar bahçelerinin aralarındaki yapay şelaleler, zebercetten oyulmuş yataklarından neşeyle akarken, aslında her şey yolunda, bayındırlık had safhada, memnuniyet oylumlu olmalıydı…

Ne ki, cenazesi kaldırılmış hiçbir ölünün gözleri huzurla kapanmış değildi yıllar yılı Babil'de. Her fani bunca zenginliğin ve debdebeli konforun arasından, gözü açık ve mutsuz bir şekilde göçüp yitiyordu nedense…

Malik olmanın sınırını çoktan kaybetmiş Babillilerin bu şükürsüz ve hadsiz halleri Yüce Yaratıcı'nın gücüne gidince, en sonunda olan olmuş, şehrin kıyametine kesilen ilahi ferman, yeryüzünde inşa edilmekte olan bu mutsuzluk sarayını yerle bir edivermişti…

Her şey sadece bir soluk kadar kısacık bir anda hiç yokmuşa döndüğünde, ulu Babil'in kralları, prensleri, ekabirden her kim varsa yerle bir olan şehrin altında kalırken, ancak şehrin en alt katındaki kapı önlerinde bekleşen dilenciler, işsizler ve şehre girmesi yasak olan kötü giysili kadınlarla, yine kente sokulmayan misafir şairler kurtulabilmişti bu azametli kıyametten…

Bir sayha gelmiş ve ulu Babil'i yerle bir etmişti bir solukta… Sağ kalanları bekleyen akıbetse, onları sağ kaldıklarına bin pişman edecek kadar ağırdı… Çünkü artık kimse kimsenin

konuştuğu dili anlayamıyordu, birbirine yaban kılınmış kelimeler, herkesi birer sağıra, herkesi birer dilsize dönüştürmüştü… Analar çocuklarına, kardeşler birbirine küsülü şekilde büyük bir üzüntüyle dünyaya dağılmıştı…

Ah ulu Babil'in kibirli kralı Nemrut!

Ne vardı ki İbrahim Peygamber'i ateşe atmaya kalkacak?

Ne vardı ki İbrahim'in Allahı'na ulaşıp, onunla boy ölçüşmeye kalkıp Babil Kulesi'ni göklere yükseltecek?

Olan olmuştu işte…

Nemrut, yükselmenin sarhoşluğu ile bulutları delen Sarayı'nın balkonundan ok atmaya kalktığı o sabah…

Geri dönen okunun ucundaki kan lekesine bakıp, nasıl da sevinmişti ahmakça, İbrahim'in tanrısını "kanatmış" olmakla nasıl da gurur duymuştu…

Oysa İbrahim'e ateşi serin kılan Rab, odunu balığa, alevi gül yaprağına dönüştüren Rab, Nemrut'un kibir Sarayını gazaba gelip yerle bir edivermişti işte...

Bugün meleklerin konuştuğu o kadim dili hatırlayamıyorsak, İbrahim Peygamber ateşe atıldığı vakitler, onu dilsiz birer şeytan gibi, kılları kıpırdamadan seyreden şehir halkının yüzündendir der, eski bilgeler…

Babil yıkıldığı gün, tüm insanlık bundan payını almış; dilim dilim bölünme, yeryüzüne sürülme, dağıtılma, dilleri ayrık, sözleri kesik, boylara ve milletlere ayrılma yazgısı yürürlüğe girmişti…

…

Ve Allah'ın sevgili kulu, zayıfların ve misafirlerin babası "Ebul Edyaf", İbrahim Peygamber yani, ister yolda, ister çadırda,

isterse evinde olsun her daim insanları toparlayıp, sofrasına buyur etmekle nam kazanacaktı bundan sonra… O, toparlayandı, davet eden, teselli ve teskin eden, neşeli, güleryüzlü ve umudunu hiç kaybetmeyen…

Eşi güzeller güzeli Sare Hatun ile Nemrut Ülkesi'ni terk edip Nekevliler Diyarı'na vardıklarında, şehrin kralının garip âdetleri genç çifti tedirgin edince, kardeş olduklarını söylemeye karar kıldılar.

Aslen yalan da değildi bu sözleri, bir ve tek olduğuna inandıkları Rablerinin inzal ettiği şeraite göre din kardeşiydiler, ataları Adem Peygamberi hesap ettiklerindeyse de ademoğlu olmaları onları soydaş ve kardeş kılıyordu zaten …

Nekevli Kral Avimeleh, eşi güzel olan yabancıları şehre ancak tek bir şartla sokardı ki bu da o zavallı adamın idamına giden bir yoldu ve şayet daha başından evli olduklarını söylemiş olsalardı, İbrahim Peygamber için ciddi bir tedbirsizlik hali zuhur edecekti. Kardeşiz dediklerindeyse, kralın adaletsiz şartı işlemedi ve Saray tarafından ciddi alaka ve konukseverlikle karşılandı genç çift…

Ne ki Sare Hatun'un göz kamaştırıcı güzelliğine vurulan Avimeleh, onunla evlenmek istedi ve ona doğru her adım atışında, durup dururken ayakları takılıp tökezledi ve elleri kuruyacak gibi oldu…

Bir değil… İki değil… Üç…

Üçüncü yeltenmesinde gözleri de karardı, ağzından köpükler geldi, elleri uyuşup, etleri dökülecek gibi oldu, ruhu daraldı ve kalbine ölüm korkusu geldi Avimeleh'in. Yoksa bu kadın bir büyücü müydü kendisini hasta eden? Veya seyyahlardan işittiği mistik güçleri olan ruhanilerden miydi?

"Aman" dedi en sonunda…

"Her neyse nedir, ama benim için hayırlı olmasa gerektir bu güzel dişi"…

Bir kere daha bakınca Sare Hatun'un yüzüne, onun vakarından iyice korkuya kapılarak "El Aman!" dedi…

"Derhal bu iki acaip kardeş şehrimizi terk etsin, onlara yüklüce servetler, develer, koyunlar ve keçiler verin, ha bir de unutmadan, şu maharetli hizmetkarımız Hacer'i de ilave ediniz uğurlama hediyelerimize ki, üzerimize sinmiş ters talih düzelsin, görmeyen gözlerimiz açılıp, tutmayan ayaklarımız çözülsün, ellerimiz sağlam, boynumuz dik hale gelsin…"

Nekevliler, krallarının buyruğunu tutup, dediği gibi yaptılar…

Yolcular yollarına dizildiler…

Ne ki artık iki değil, üç kişiydiler…

Üç için pek çok felsefeci, sayıların ilkidir der.

AL-İ İBRAHİM
LEH LEHA...

Tora'nın 12. perek'inin başlığıdır "Leh leha"...

"Kendin için git" anlamındaki bu tanrısal emir, İbrahim Peygamber'in Harran'dan çıkışı ile ilgilidir. O, tüm dünyada tanınacağı kutlu soyunu bundan sonrasında edinecektir... Leh Leha, İbrahim Milleti'nin (Al-i İbrahim'in) kuruluşu emri ve müjdesi gibidir adeta...

Tarihe "Al-i İbrahim" (İbrahim Ailesi) olarak geçecek kutlu soyun temeli ve dinler tarihinin kaderi, işte bu üç yolcunun, (İbrahim Peygamber ve iki eşi) omuzlarından yükselecekti…

Kıssanın devamında güzel haber erken gelir, Hacer'in İsmail adı verilen bir bebeği merhaba der dünyaya... Kısa süre sonraysa, yaşı bir hayli geçkin olduğu halde, Allah'ın lütfuyla Sare Hatun anne olacak ve doğan çocuğa İshak ismi verilecektir...

Ne var ki aynı Tora, eşlerden ilki olan Sare Hatun'u, "İshak ve İsmail" başlıklı 21.perek'te, oldukça hoyrat bir tahrifatla betimler: "Bu cariyeyi oğluyla birlikte kov!" başlığı altında İbrahim Peygamber'e emirler yağdıran katı kalpli bir kraliçe

gibi çizilir Tora'nın diliyle Sare Hatun... Şüphesiz ki bu herkesten önce Sare Hatun'a yapılmış bir haksızlık ve hadsizliktir...

Halbuki Kur'an-ı Kerim, Al-i İbrahim'in her iki annesini de iltifatla ve duayla zikreder. İbrahim Peygamber'in canından can ve kanından kan olan ciğerparesi bebek İsmail'i annesi Hacer ile yola çıkarışı, Allah'ın Peygamberi'ni sınaması olarak ifadesini bulur. İsmail için uzun yıllar tazarru içinde yana yakıla Allah'a yalvaran, Allah'ın Halil'i için onu uzaklardaki çölün kalbine bırakmak ne kadar ağır imtihansa... Hacer Annemiz ile oğlu İsmail'in Mekke'deki Beyt-i Atik civarına bırakılmaları da "ileride tamamlanacak büyük hikaye"nin en önemli dönemeçlerindendir...

Tora'da "sırtına bir tulum su ve eline birkaç dilim ekmek tutuşturularak çöle yollandığı" anlatılan Hacer Ana için "vateta" tabiri kullanılır. Hahamlarca "yoldan çıktı" şekliyle anlamlandırılan bu kelime, aslında Mekke'de yolunu tamamlayacak Son Sözün Son Peygamberini doğuracak bir soyağacını işaret eder...

Son Peygamber Hz.Muhammed,(sav) çölde bırakılan Hacer Ana'nın asırlar sonrasında çıkıp gelecek torunudur...

Dolayısıyla "vateta" ironik bir şekilde, yoldan çıkmaya değil, bilakis yolunu bulmaya denk bir kelimedir, ne yazık ki hoyrat şerhler aracılığıyla tahrifata uğramıştır...

Hacer Ana üzerinden, Kudüs'ten Mekke'ye intikal edecek risalet kavisi, Son Elçi'nin Miraç gecesi Mescid-i Aksa'ya yapacağı harikulade yolculukla kendisini dairevi şekilde tamamlayacaktır nitekim...

Dolayısıyla Tevrat'taki "Leh Leha", Al-i İbrahim'i...

"Vateta" ise Miraç'ı işaret ettikleri halde içkin anlamları tahrifata uğrayarak daraltılmış kelimelerdir...

SAKİNE RÜZGARI...

İbrahim Peygamber ve eşi Hacer Ana, Kudüs'ten ayrıldıktan sonra, günlerce ve günlerce çölü takip ederek yürüdüler... Arkalarından eserek güç koşullar altında yürümelerini kolaylaştıran çöl rüzgarı "Sakine", tek yoldaşlarıydı... Sakine rüzgarı bu kederli ama kaderine teslim aileyi latif elleriyle desteklercesine esiyordu....

Attıkları her adım, büyük sınavlarında birer merhale olup onları tarihe yüce kişiler olarak kazıyacaktı... Günlerce konuşmadan yürüdüler... Baba önde, ana kucağındaki oğluyla hemen ardında, Sakine ise her birinin sırtında müşfik bir el gibi... Yürüdüler... Yürüdüler...

Sonra harabeye benzer eski bir höyüğün yanında durdular. Burası "Beyt-i Atik" denen, Adem Peygamber'den kalma, dünyanın en eski evinin harabeye dönüşmüş, metruk, unutulmuş, yıkık duvarlarıyla çevrili bir sahraydı...

Hacer Ana, eşine ve şeriatına iman ettiği peygamberine sordu:

"Bizi burada bırakacak mısınız Efendimiz?"

Hiçbir cevap alamadı.

Ta ki var gücüyle ayaklarına sarılıp, "Yoksa bu iş, Allah'ın emrettiği bir imtihan mıdır?" diye soruncaya kadar...

Kitabı Satın Almak için Tıklayın